

Domstolens dom (Store Afdeling) af 1. marts 2016 — Kreis Warendorf mod Ibrahim Alo (C-443/14) og Amira Osso mod Region Hannover (C-444/14) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht — Tyskland)

(Forenede sager C-443/14 og C-444/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — konventionen om flygtninges retsstilling, undertegnet i Genève den 28. juli 1951 — artikel 23 og 26 — område med frihed, sikkerhed og retfærdighed — direktiv 2011/95/EU — standarder for indholdet af international beskyttelse — subsidiær beskyttelsesstatus — artikel 29 — social bistand — kriterier — artikel 33 — fri bevægelighed inden for værtsmedlemsstaten — begreb — begrænsning — forpligtelse til at have bopæl et bestemt sted — forskellig behandling — situationernes sammenlignelighed — afbalanceret fordeling af de budgetmæssige byrder mellem administrative enheder — migrations- og integrationspolitiske hensyn)

(2016/C 156/13)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Kreis Warendorf (C-443/14) og Amira Osso (C-444/14)

Sagsøgte: Ibrahim Alo (C-443/14) og Region Hannover (C-444/14)

Procesdeltager: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht (sagerne C-443/14 og C-444/14),

Konklusion

- 1) Artikel 33 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse skal fortolkes således, at bopælskrav, der pålægges en person med subsidiær beskyttelsesstatus, som de i hovedsagerne omhandlede udgør en begrænsning af den frie bevægelighed, som er sikret ved denne artikel, selv når denne foranstaltning ikke forbyder den pågældende at færdes frit på området for den medlemsstat, som har tildelt denne beskyttelse, og midlertidigt opholde sig på dette område uden for det ved bopælskravet fastsatte sted.
- 2) Artikel 29 og 33 i direktiv 2011/95 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en person med subsidiær beskyttelsesstatus, der modtager visse specifikke sociale ydelser, pålægges et bopælskrav som de i hovedsagerne omhandlede med henblik på at opnå en hensigtsmæssig fordeling af de byrder, som er forbundet med af udbetalingen af disse ydelser, mellem de forskellige kompetente institutioner på området, når flygtninge, tredjelandstatsborgere med lovligt ophold i den berørte medlemsstat af andre end humanitære, politiske eller folkeretlige grunde og statsborgere i denne medlemsstat, som modtager nævnte ydelser, ikke pålægges en sådan foranstaltning i medfør af den nationale lovgivning, som finder anvendelse.
- 3) Artikel 33 i direktiv 2011/95 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en person med subsidiær beskyttelsesstatus, der modtager visse specifikke sociale ydelser, pålægges et bopælskrav som de i hovedsagerne omhandlede med det mål at lette integrationen af tredjelandstatsborgere i den medlemsstat, der har tildelt denne beskyttelse, mens tredjelandstatsborgere med lovligt ophold i den berørte medlemsstat af andre end humanitære, politiske eller folkeretlige grunde, som modtager nævnte ydelser, ikke pålægges en sådan foranstaltning i medfør af den nationale lovgivning, som finder anvendelse, hvis personer med subsidiær beskyttelsesstatus ikke befinder sig i en situation, der henset til dette mål er objektivt sammenlignelig med situationen for tredjelandstatsborgere med lovligt ophold på den berørte medlemsstats område af andre end humanitære, politiske eller folkeretlige grunde, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 439 af 8.12.2014.